

Золтан Циган

ЧУДО и ПАКОСТ ПО СВЕТА

С рисунките на
Андраш Бараняи

Издательство
РАКЕТА

- © Золтан Циган, автор, 2009
- © Нели Димова, преводач, 2021
- © Андраш Бараняи, художник, 2009
- © Георги Вълков, художник на българския текст, 2022

ЧУДО и ПАКОСТ

— ВЪЗДУХОПЛАВАТЕЛИ

Пакост обичаше да галопира. Обожаваше да препуска: вятърът да развява гривата му, да духа в очите му, докато не му потекат сълзи. Копитата му да чаткат, да профучава покрай гървета, храсти и птици, да вижда нови и нови форми в пространството, докато не се измори, след което да го обземе чувство на щастие. Един кон не може да си пожелае нищо повече, най-голямата радост за него е да тича. Пакост обаче желаше нещо повече.

Спря разрошен и запотен в обора на чифлика в Гьодьолю и вдигна поглед към синьото небе. Беше август, в небето кръжеше щъркел. Провесил дългия си червен клон, току пляскаше във въздуха с големите си красиви крила. Според Пакост това беше прекрасно. Помисли си:

„Да му се и не види животното! Лети си там, горе, в небето, а аз стоя тук, долу, в прахта. Не е справедливо. Защо и аз не мога да летя?“

Влезе в хладната конюшня и разказа на Чудо за летенето, за щър-

кела, за прахта под краката си, с една дума: за мъката си.

- Бъди Пегас! - предложи му Чудо.

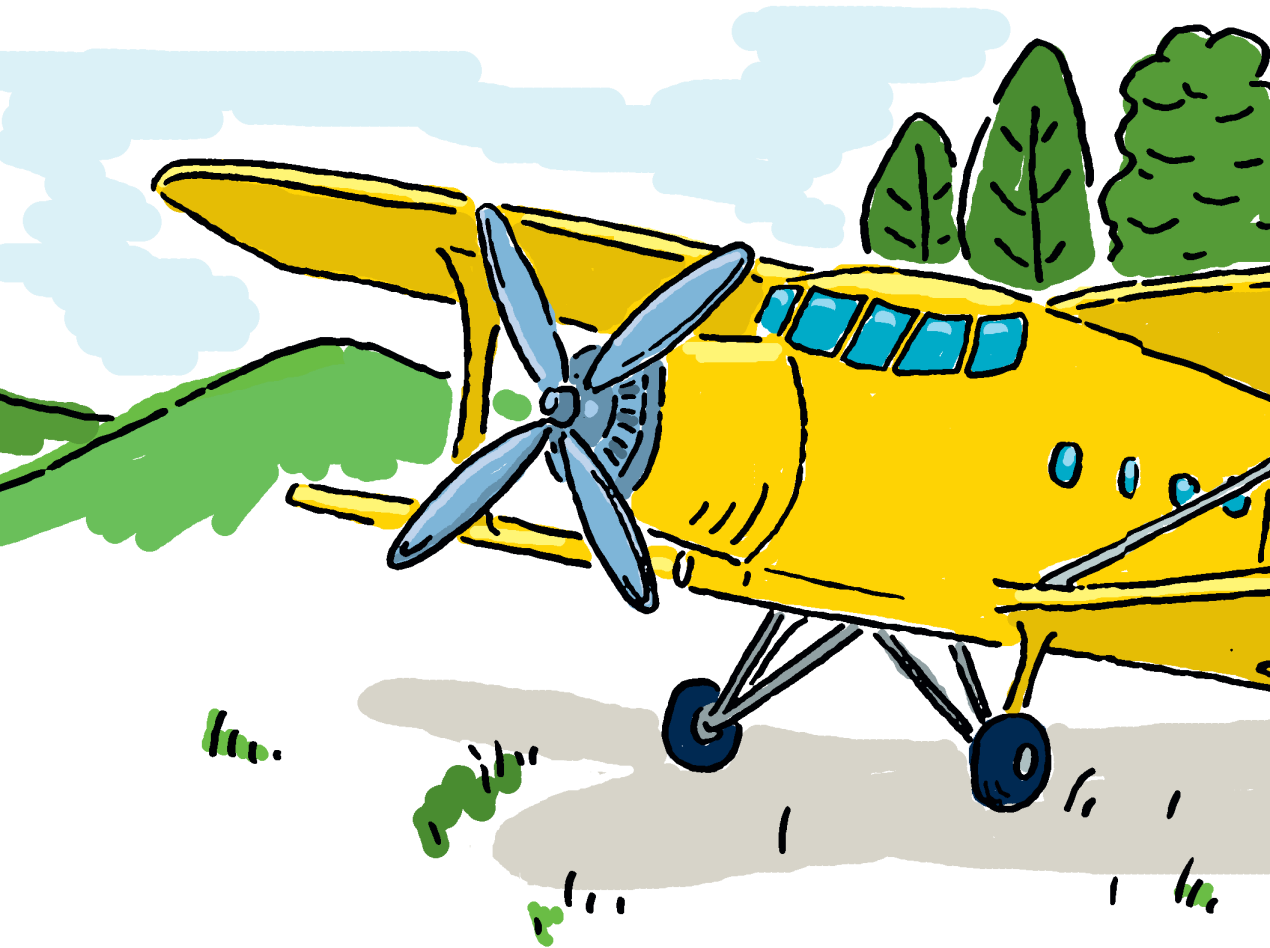
- Какво е това? - попита Пакост, който по това време не беше много образован, дори диплома нямаше още.

- Кон с крила - обясни Чудо.

- Щъркелът, който има крила, не е кон - въздъхна тъжно Пакост.

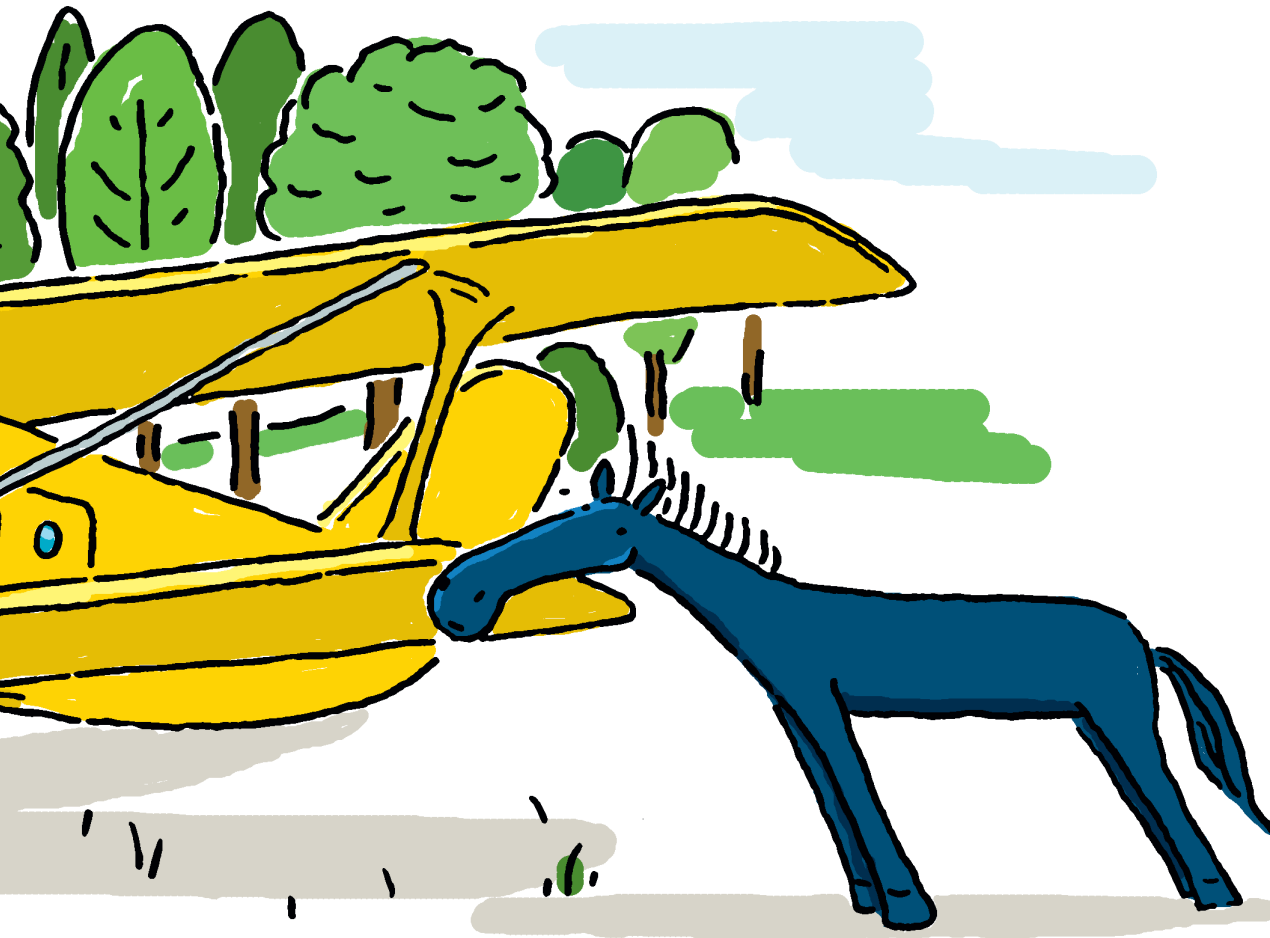
Чудо не искаше нито да спори, нито да изнася лекция за поетическите символи като крилатия кон. Само си помисли, че дори един кон да се размечтае за подобни неща, тези мечти след време угасват, отминават. Така ще се случи и с Пакост.

Но не се случи така. Пакост беше неотстъпчив и твърдоглав по отношение и на най-грешните си представи. На всичкото отгоре дни наред слушаше как чичо Шайо разправя, че на летище Гьодьолюо зад техния чифлик ще се проведе тридневен Авиационен фестивал. Тези Авиационни дни бяха организирани в израз на радостта от присъединяване-

то на Унгария към Европейския съюз, а чичо Шайо беше главният домакин. Цяла седмица преди пристигането на първия самолет чичо Шайо обикаляше от сутрин до мрак определеното за летателна писта поле, пълнеше дупки и заравняваше къртичини. После започнаха да пристигат самолетите. Малки самолети, големи самолети, зелени самолети, сини самолети, бели самолети, планери, двумоторни, едномоторни, тримоторни, седемнайсетмоторни самолети, няколко Антонов - Ан-2, един Лисунов - Ли-2 (защото имаше само един в движение), няколко Илюшин - Ил-14 и няколко Туполев - Ту-134. Дойдоха също и делтапланери с двигатели и без двигатели, един изстребител - МиГ-29, и два балона с горещ въздух. Плановете за тях бяха, ако времето го позволява, да ги издигнат във въздуха с по една група гости, които отвисоко да огледат хълмовете на Гьодьолю.

Пакост стоеше го горичката. Не тичаше, само гледаше как един след друг от небето пристигат самолетите. Вечерта пилотите ядoха

от бобената чорба на леля Ержи и ниха бира с чичо Шайо, после легнаха да спят в стария хангар. Тогава Пакост пое към самолетите. През изминалите дни няколко пъти се беше просвал по корем, разкраваше крака и се опитваше да имитира щъркела. Но вече беше разбрал, че няма да литне със собствени сили, освен ако не му поникнат криле като на поетическия кон, за който говореше Чудо. Единия следобед дори написа разказ в стихове за бобената чорба на леля Ержи, след което си погледна гърба, но само му се стори мъничко прашен, не му бяха поникнали никакви крила. Разбра, че не трябва да имитира щъркела, нито пък крилатия кон, а чичо Шайо, който сяда в самолета и отлита с него. Пакост притъпваше тихомълком в мрака между самолетите. Подушваше смазаните витла, гумите, двигателите и крилата. На няколко пъти вдигна копито и се опита да отвори вратите, но не успя нито веднъж.

Обикаляше все по-сломен, чак докато не се измори така, че вече нямаше нито сили, нито настроение да се връща в чифлика. Намери си един голям кош, в който удобно се побра. Легна в него и бързо заспа. Утрото се очертаваше много студено. Пакост сумтеше все по-силно, и понеже не извърещаше глава, сумтеше в една-единствена посока. Ако един голям чувал поеме сумтене от една посока, и ако това сумтене е по-топло от въздуха наоколо, и ако големият чувал се напълни с този топъл въздух, тогава чувалът започва да тегли нагоре и да повдига и онова, което е закрепено за него – например един кош и един кон. Защото над сведената глава на Пакост беше разпънат балон с горещ въздух, него той напълни със сумтене. Балонът се зареди с горещия дял на Пакост. Изду се първо червената му част, после бялата, накрая зелената, това беше балон, боядисан в цветовете на унгарското знаме: червено-бяло-зелено. Пакост изхърка два пъти, утринният вятър разклати балона. Кошът се раздвижи, вследствие на което Пакост въздъхна дълбоко насън, и балонът с горещ въздух съвсем се изправи. А когато Пакост издиша още два пъти, балонът се издигна.

Пакост беше от онзи тип коне, които стават късно, също както е и при хората. Когато отвори лявото си око, видя само едната страна на коша. Когато отвори дясното си око, видя и другата. Лека-полека се присети, че беше легнал да спи в коша, и малко по малко

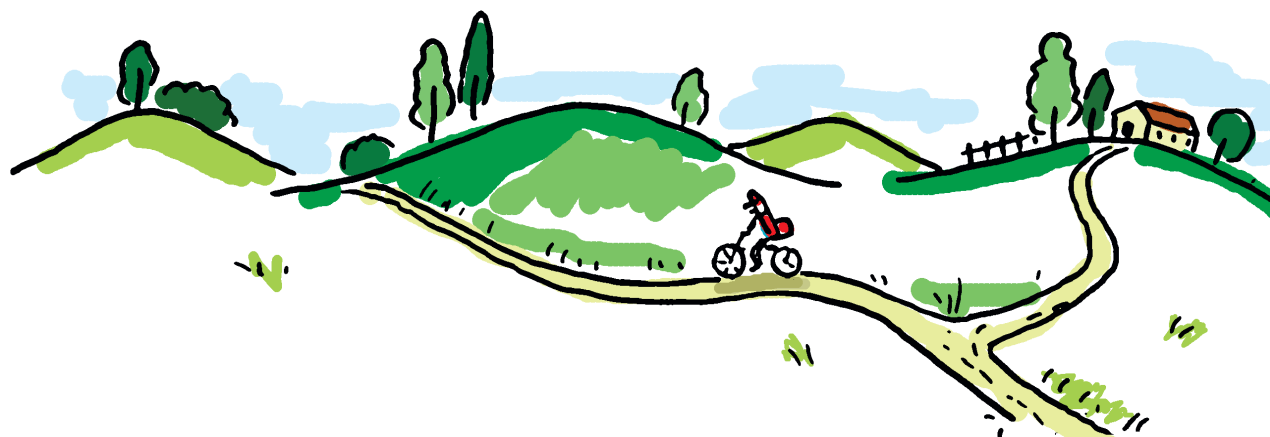
взе да се изправя на копитата си, за да се измъкне оттам. Но когато погледна навън, уплашено плъсна обратно по дупе и изивили:

- Триста подкови! Земята е пропаднала!

Внимателно надникна още веднъж от ръба на коша и постепенно, съвсем бавно разбра, че не земята бе пропаднала, а той се бе издигнал с коша и балона, и че сега летеше. Безмълвно се рееше във въздуха. Видя под себе си градините, видя мустакам чичко да копае, видя пощальон с велосипед да забива на един завой, видя момиченце да сяда на гървено конче. В това време Пакост стоеше на високото в такава тишина, че чуваше добре дори звука от ударите на мотиката, звънкането на велосипедния звънец на пощальона и песента на момиченцето. Стоеше си горе, в небето, и не издаваше и звук - за да разгледа и чуе всичко. Това летене много му харесваше. После по волята на случайността и въздушните течения се понесе над чифлика в Гюдьолю. Видя как Чудо се оглежда наляво и надясно, видя ясно и как бърчи нос. Точно тогава леля Ержи излезе от стаята си на втория етаж и слезе по стълбите с голяма купа бобена чорба. Чичо Шайо седеше на една градинска пейка и си връзваше обувките, Пакост чуваше дори плъзването на връзките в дупчиците. Но хората и животните долу не видяха нито Пакост, нито тихия балон.

„Това е много хубаво - помисли си Пакост - аз съм щъркел, или пък поетически кон, Пугес, или както там го нарече Чудо! Летя като щъркел!“

И действително летеше почти като него. Но се появи лек

ветрец, който разлюля във въздуха червено-бяло-зеления балон. Бързо го насочи натам, накъдето духаше, защото всъщност вятърът е истинският двигател на балона с горещ въздух. И го отнесе надалеч. Първо летя между двете кули на катедралата в Сегед, сетне под него се извиваха неприветливи и зелени планини, след това се чукна в купола на катедралата „Свети Петър“ в Рим. После летя над морето. Делфини прескачаха сянката, която кошът на балона хвърляше върху водата. И така, чак докато не стигна бреговете на Африка. Голямата синева се превърна в голяма жълтевина и само тук-там Пакост виждаше искрящи в снежнобяло селца. Но и те се загушиха и под него се разпростря единствено и само жълтото пясъчно море – пустинята.

Въздухът беше горещ. Пакост все повече ожадняваше, а балонът над главата му все повече се сплескваше, защото в голямата жега гъхът на Пакост не стигаше, за да го държи нависоко. Балонът лека-полека започна да се спуска към пясъците на пустинята. Пакост изскочи от коша и потъна – отпред и отзад – до коленете. Този пясък не беше същият като онзи, в който котките никаеха до обора, когато чичо Шайо щеше да циментира и беше домъкнал цяла купчина пясък. Сегашният беше като пудра захар. Пакост дори го близна, но се разкиха силно, защото пясъкът само на външен вид беше като коприна или като пудра захар. На вкус си беше като истински пустинен пясък. Дребните пясъчинки заскърцаха между зъбите на Пакост. Той се опита да ги изплюе, но не се получи, понеже едва му бе останала слонка. Откри, че ако искаш да ожаднееш още повече в пустинята, трябва да ближеш пясък. Пясък, какъвто има в изобилие. За разлика от водата: защото накъдето и да погледнеш, виждаше единствено неподвижни, разлати вълни пясък. Трудно ходеше в него, на всичкото отгоре скоро му се стори, че

на главата си носи слънцето, а на краката си – цялата

пустиня, така че половин час по-късно предпочете

да се влачи, вместо да крачи. След един час

падна на колене. Остана така за миг,

огледа се, но нищо освен нежно

преобръщанията се пясък не

помръдваше. Дори в небето

нямаше птици. Събра всичките си сили и се изправи, за да се добере поне до върха на следващата пясъчна дюна, с надеждата оттам да зърне нещо. Когато стигна, се разтрепери от щастие. В далечината действително различи някакви странни очертания: приличаха на цветно езеро със сламена къщурка до него.

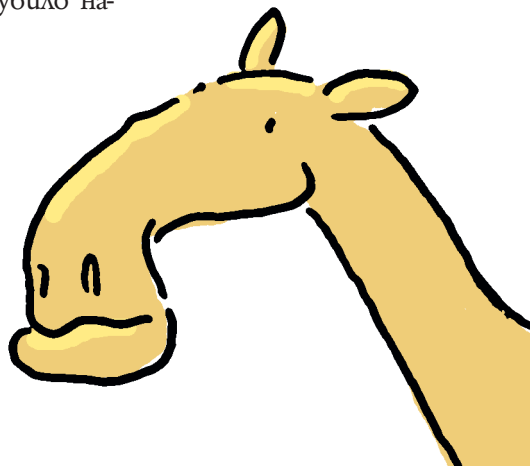
- Вода! - въздъхна Пакост и си помисли, че ако конете можеха да плачат, то той със сигурност би отронил няколко сълзи сега.

Спусна се в тръс по наклона. От време на време езерото и къщурката изчезваха от погледа му, но когато се изкачеше на върха на някоя дюна, отново се появяваха. Когато съвсем ги приближи, се закова. Стоеше и не помръвяваше. После отново запъпли. Вече съвсем ясно се виждаше, че сламената къщурка е кошът му, а цветното езеро - балонът, тоест, беше се върнал при проснатия на земята балон.

Излезна се в сянката на коша и за пръв път в историята на конете, кон се разплака. Заспа и сънува, че леля Ержи носи ведро вода, а чичо Шайо хваща вилата, за да избаци от балата малко сено. Пакост лежеше в конюшнията напълно изтощен и само с половин око виждаше, че нито леля Ержи, нито чичо Шайо стигат до него. Сякаш ходеха на едно място. Над главата му премина хладна сянка. Сигурно Чудо се е набел над него. Повдигна глава, за да побутне Чудо, но се стресна, защото вместо красивата конска муцуна на Чудо, съзря една глава с широка уста, изпъкнали очи, пустинно жълт цвят и с ноздри като тунели. От страх се изправи, но не се затича, може би нямаше и да може, защото от удивлението краката му се сраснаха с пясъка. Не беше виждал нещо толкова грозно. Животното, което стоеше пред него, имаше вид на кон, но през копитата му все едно няколко пъти беше минал валяк. Космите му бяха като палтото от камилска кожа на чичо Шайо, гърбът му - като на гъртофелниците от пазара в Гьодьолю, с една гума - гърбав, а физиономията му - безкрайно унила! И само предъвкваше! Сякаш не бързаше никъде и не се беше изгубило на-сред пустинята!

- Ти какво правиш тук? - запита го животното на арабски.

- Не говоря арабски - отговори Пакост.

- И защo? - учуди се животното.
- Защото не знам - каза Пакост. - Аз съм от Унгария - обясни му той.
- Разбирам - кимна гърбавото животно. - А това какво е? - и посочи с грозния си нос към коша и балона.
- Балон, тоест официалното му име е балон с горещ въздух. Долятах дотук с него.
- С това нещо? - показва неподгържаните си зъби животното с пустинно жълт цвят.
- Да, с него - Пакост тъжно погледна разстлания на земята балон. - Кой си ти?
- Не съм койси, а съм камила. Живея тук, в Сахара.
- Аз пък съм кон. И живея в Гьодьольо.
- И тук има коне. Само че те са арабски, затова знаят арабски език, не говорят гьодьольойски.
- Имаш ли вода? - смени внезапно темата Пакост.
- Имам - отговори камилата.
- Дай ми тогава, ако обичаш, защото умирам от жажда. Когато си отворих очите, си помислих, че сънувам кошмар.
- Не мога да ти дам. Под гърбицата ми е.
- Да я отворим! - зарадва се Пакост.
- Камилата отстъпи крачка.
- Аз да не съм ти чешма! Ако продължаваш да се мотаеш тук, теб

ще те отворят туарегите. Ела наблизо, имаме един малък извор.

Пакост тръгна по следите на камилата, която с лекота вървеше по пустинния пясък с широките си копита.

- Извор, извор... Като че ли имам избор - измърмори Пакост.

Камилата спря, обърна се, погледна Пакост и продължи да гъвче гъвката си.

- Още една гъдоълбойска шегичка и ще те изоставя по средата на Сахара!

- Извинявай, мислех си, че ка-*тилите*, тоест ти, сте *тили* и обичате подобни занимания.

Камилата погледна отново неодобрително към Пакост и продължи да върви. Скоро видяха палмови гървета, между които имаше малко изворче. Пакост ни толкова много, все едно и той имаше гърбица, и в крайна сметка му се получи, само че на корема. После се изтегнаха в прохладната сянка на палмите и се разговориха. Когато Пакост научи всичко за пясъчните бури, за убичестите хиени в Сахара, за златистите чакали, за пепелянките, за берберските племена, за бедуините и кръвожадните туареги, попита камилата дали би му помогнала да издигне във въздуха балона си, за да си продължи по пътя. Тя прояви готовност. Първо вдигна задницата си, сетне се изправи и на предните си крака, накрая взе няколко изсъхнали палмови листа и два камъка.

Върнаха се при балона, където едногърбата камила струпва палмовите листа на купчина, напъха под тях камъните и помоли Пакост да блъска върху им с копита. Камъните заскърцаха в знак на протест, от яд хвърлиха искри и подпалиха сухите листа. Тогава камилата и Пакост замъкнаха със зъби балона до огъня и го поставиха над него - разбира се, внимателно, за да не се подпали. И тъй като вече се свечеряваше и въздухът в пустинята започваше осезаемо да захладнява, горещината от огъня бързо изпълни платнения чувал. Пакост дори не смогна да благодари за помощта, понеже кошът вече се издигаше, и бързо скочи в него. Ясно виждаше на светлината на огъня камилата, която гледаше нагоре към него и гъвчеше. Пакост ѝ подвикна:

- Камила като теб се среща веднъж в живота! Ти прояви смелост! Съпроводи госта си до оазиса! Събра палмови листа наред опас-

ни пепелянки! Няма да те забравя, защото беше безкрайно добра с мен! Надявам се пак да се срещнем! - и летеше ли, летеше, без да знае накъде, защото вече се бе стъмнило.

В чифлика в Гьодьолю също се бе свечерило, но нито чичо Шайо, нито леля Ержи, нито Чудо спяха. Чичо Шайо още на обяд разбра, че Пакост е изчезнал. Горещо по същото време установи и че е изчезнал единият балон с горещ въздух. Цял следобед си блъска главата. След като вечерта леля Ержи му превърза главата, му рече:

- Милчък Шайо, и аз госта мислих. Пакост е изчезнал. Изчезнал е и балонът. Двете неща сигурно са свързани. Може би са изчезнали заедно!

- Да - сломен, чичо Шайо кимна с превързаната си глава. - Има връзка между тях.

- Утре призори потегляме - заяви леля Ержи. - Ще търсим Пакост.

А Пакост се носеше на север. В коша ставаше все по-студено. Пакост се сгуши, козината му настръхна. Балонът му кацна на място, покрито със сняг и лед. Когато се измъкна от коша,

близна снега, който беше много по-добър от пясъка. Спомни си как веднъж, когато беше малко конче, беше валял сняг и в Унгария. После вдигна глава. От всички посоки се чуваше нещо като лай. Сякаш го обкръжаваше кучешка глутница. Скоро видя приближаващите се към него животни,

които не бягаха като обикновени кучета, а и нямаше как, защото на мястото на предните крайници нямаша крака, а плавници. Пакост се разтрепери: не само от студ, но и от настъпващата лаеща,

безкрака кучешка глутница. Беше чувал за „гървени кучета“ - плъзгачи се върху лед

столчета за пързалане, но тези не изглеждаха като да са от гърво, а и мустаците над носовете им изглеждаха особено заплаши-

телно. Само че безкраките внезапно смениха посоката и недалеч от него един по един цопнаха в леденото море и потънаха.

В края на снежното поле се появиха две космати, ходещи на два крака гребни фигури с пушки в ръце. Когато се доближиха до Пакост, вдигнаха оръжията и се прицелиха в коня. Пакост ясно чу разговора им в ледената тишина:

- Какво е това?

- Не е ли все едно? Ще го изядем.

- Ама не е тюлен. Жената заръча да ѝ занеса тюлен.

- Защото не можеш да ѝ занесеш мекици.

- Ама това нещо има четири дълги крака - свали пушката единият ескимос.

Другият продължаваше да гържи Пакост на мушка.

- Виждам. Но след като има морски слонове, морски котки, морски мечки, морски лъвовете, защо да няма и морски коне?

- Може би този е някакъв много изпостаял морски лъв. Не си струва да си хабим патроните.

- Да отидем по-близо! - предложи другият и също свали пушката.

Един час по-късно Пакост обикаляше край калпакообразния снежен купол на ескимосите, поест жилището им, изглу. Космати хлапета

с гръпнати очички едно след друго се мятаха на гърба му.

- Виж каква хубава играчка им донесохме - обърна се към съпругата си единият мъж, отчупи ледена висулка от носа си и започна да гъвче парче тюленова кожа, за да я омекоти.

- Хубава е, хубава е - кимна ескимоската и посегна към ухото си, сякаш за да си свали обецата, но и в нейната ръка се озова парче лег. - Пак ще ядем само плодовете, които заделихме лятото...

- И коня, когато на гецама им омръзне - измърмори гругият мъж и подържа ръце над пламъка, за да разтопи вледенената си пушка.

Гладът скоро прогони гецама в иглуто. Майката им отчупи легените висулки по тях и ги настани за обяд. Когато пушката в ръцете на мъжа се размрази, той погледна към плодовете от лятото и отново заметна косматата качулка върху главата си.

- Е, добре - каза. - Ще уда при коня. - Взе оръжието и излезе от иглуто.

- Аз също - рече и гругият мъж и също излезе. Застана пред Пакост, за да го защити с тялото си от курицума, после го хвана за вледенената грива и го вкара в иглуто. - Жено, дай храна и на моя кон, виж го как трепери.

На Пакост действително му беше приятно най-сетне да се озове в топлата снежна колиба. И плодовете не бяха толкова лоши като пясъка. Само се изненада, че докато ги изяде, навън се стъмни, а пък беше още само пладне. Въръженият ескимос не ядеше, само стоеше и гледаше Пакост накриво. Когато гецама се унесоха, отсече:

- Сега вече ще изведа коня, това тук не е обор.

- А защо ти е пушката? - попита брат си ескимоската. - Той може да гъвче тюленовата кожа, че да запазиш поне тия два зъба, гето са ти останали! А и между гругото: обичам го.

- Предпазливостта не е излишна - отговори мъжът и с приклада ръгна Пакост по задницата.

Тогава ескимоската взе да зъзне. Размечта се колко хубаво би било, ако живееше във Венеция или на Санторини. Или може би в Китай. Но не ѝ се отваряше такава възможност. Затова от мъка изтръгна оръжието от ръката на брат си и го свари.

Когато излязоха от иглуто в тъмния полярен следобед, Пакост вече беше готов с плана за бягство.

- Да се изкачим на онзи хълм! - каза на ескимоса.

- Добре - отвърна неохотно ескимосът и те потеглиха.

На върха на хълма Пакост му заби такъв ритник, че мъжът тук-такси се претърколи и докато стигне подножието на хълма, се беше превърнал в снежна топка с големината на иглу.

„Е, още една къща“ - помисли си Пакост и загалопира към балона. Внезапно забеляза в снега да се тъмнее нещо. Приблужи го внимателно, защото дори отдалеч това нещо сумтеше обезпокояващо силно.

- Ти кой си? - осмели се да го попита.

- Не виждаш ли, че спя? - изсумтя нещото и го погледна. Пакост леко отстъпи, когато видя огромните му бивни. - Аз съм морж - изсумтя отново съществуващото и заби глава в снега.

- Трябва да ми помогнеш! - примоли му се Пакост. - С гръха си можеш да затоплиш балона ми.

- С гръха си ли? - отново вдигна глава моржът. - Моят гръх може да върши някаква работа? Досега само ми се подиграваха заради него.

- Той е най-добрият! - насърчи го Пакост. - Последвай ме! Само не пробивай балона с бивните си.

Когато стигнаха до балона, Пакост показа на моржа къде да застане. Животното легна и засумтя. Събуди се едва когато Пакост в коша се издигаше над леда.

- Чао, морж! - провикна се Пакост. - Благодаря ти! Може пак да ми помогнеш да се повозя!

Моржът също се обади, вярно, съвсем тихичко.

- Пази се! - отрони и заспа.

На другата сутрин легените парчета по балона се изпочупиха, изпопадаха и той започна да се движи по-бързо. Следобед Пакост отново много оладня. От време на време надникваше от коша, за да докопа нещо със зъби, но все не успяваше. На няколко пъти за малко да изпадне. Кошът скърцаше под копитата му.

Минаха още няколко часа, докато се сети, че кошът, в който стои, е от слама. Преглътна веднъж и хвърли поглед към ръба. Мислеше си, че ако не може да го изяде целия, то поне би могъл да отхапе веднъж от него. Така че гризна и много му се услади. Отхапа още веднъж и преглътна. И така, докато едната страна на коша изчезна. Пакост реши, че много ще внимава, за

да не падне.

Както си се рееше в коша с трите страници, стигна Париж, дори накрая се блъсна в Айфеловата кула. Вече беше изял и другата страна на коша. Точно тогава вятърът спря да духа. Два дни Пакост вися над Париж. Не знаеше как да се освободи, знаеше само, че пак, и пак е ужасно гладен, затова изяде и третата страна на коша. От това, разбира се, гъното на коша на балона с горещ въздух започна да се озъва наголу, защото вече нищо не го държеше. Пакост беше все по-сигурен, че ще се сгромоляса, затова сграбчи четвъртата стена и преметна през нея предния си крак. Балансираше върху нея на корем, като в това време изяде и гъното - нали и без това то вече висеше. Ако някой го беше видял, щеше да си помисли, че конят танцува върху въже над града. Отголу парижани и туристи оглеждаха леко накривената конструкция.

- Въздушен кон! Вижте въздушен кон! - викаха отголу.

- Не съм въздушен кон - изивили им отгоре в отговор Пакост. - Тоест отдавна съм си кон, само че сега точно летя. Не виждате ли?

Долу парижани клатеха глави: „Какви ли неща не измислят напоследък! Сигурно и това е някакъв рекламен трик!“

И кой знае докога щеше да висе така Пакост над Париж, ако не бе извил вятър, който закачи червено-бяло-зеления балон за върха на Айфеловата кула и той се спуска. Лека-полека всичкият топъл гъх на моржа излезе от балона, а голямото платнище покри кулата – така символът на Париж стана червено-бял-зелен. Продупченият балон провисна от върха на кулата чак до долната ѝ част. В края му висяха четвърт кош и цял-целеничък Пакост.

„Наистина е чудесно, че летях и че в крайна сметка стигнах чак до Париж – помисли си Пакост. – Само че сега ми се ще да препусна към дома. Ех, ако можеше някак да се измъкна оттук!“

Тogaвa забеляза във въздуха груг балон с горещ въздух. Беше син като небето и имаше жълти звезди в кръг като на знамето на Европейския съюз.

– Вече и звезди ми се привиждат – натъжи се окончателно Пакост и беше прав.

Балонът със звездите приближаваше Айфеловата кула. Добре се открояваха провесената от коша бяла конска глава с вееща се грива, челото на леля Ержи и набръчканото лице на пилота и собственик на чифлика – Шайо Аг. Когато стигнаха Пакост, леля Ержи внезапно се извиси над останалите, държейки с две ръце над главата си една тенджерка, и му извика:

– Пакост! Скъпото ми конче! Тук съм. Донесох ти бобена чорба.

С една гума, носеха храна за из път. Леля Ержи и чичо Шайо не обичаха да ядат сламени кошове. Стигнаха до Пакост тъкмо навреме, точно преди да се сгромоляса от балона.

– Чудо, или каквото си, крилати Пугасе – изхъхри висияцият Пакост – издърпай ме оттук, преди да се угуша или да пропадна!

– Ама и ти си един, казва се Пегас – поправи го снизходително Чудо.

– Дај още едно черпаче бобена чорбичка! – решително нареди чичо Шайо.

Когато го получи, насочи с лекота задвижвания с бобена чорба

балон на Европейския съюз към подходящото място и на точната височина. Толкова приближиха Пакост, че той просто скочи в коша на чичо Шайо. Когато вече бяха заедно, чичо Шайо се разпореди отново:

- Дай пак газ, мила ми Ержу!

И леля Ержу сложи нова порция бобена чорба над пламъка на газената бутилка, откъдето топлият въздух стигна в балона. Скоро вече се носеха към Гьодьолю. Докато летяха, първо мълчаха, после наприказваха ужасни неща на Пакост. После още по-ужасни. А накрая най-най-ужасни. Почти през целия път Пакост стоеше с пробесена глава, не я вдигна нито веднъж.

- Не се ли радвате, че Айфеловата кула е червено-бяло-зелена?

Да, радваха се.

Щом се спуснаха на летището в Гьодьолю, чичо Шайо каза:

- Следобед ще ти покажа всичките машини. От Ли-2 до Боинга, от делтапланерите до безмоторните самолети. Защото е много хубаво да летиш. Да се носиш с главозамайващо висока скорост из въздуха, но ако знаеш точно как да управляваш машината. Да се издигнеш внезапно, да забиеш внезапно или да се спуснеш внезапно! Да се спуснеш и пак да се издигнеш! Всичко това ще видиш утре на Авиофестивала. Но да се оставиш на теченията на вятъра... Това не е истинско летене. Един кон не бива да допуска да го вее вятърът! Един кон трябва да знае какво прави, трябва да се научи да пилотира самолета и едва след това да се яви на състезанието в Гьодьолю!

- Добре - кимна сериозно Пакост и си помисли за църкела. - Чичо Шайо, ти ще ме научиш да летя!

Така се и случи. Чичо Шайо научи Пакост да не се оставя да го носи течението, а да държи съдбата здраво между зъбите си.

Това е краят на приказката. Снимките от Авиационния фестивал в Гьодьолю можете да разгледате в раздела с новините.

Чичо Шайо спечели състезанието.

Иииии-хи-хи-хи! Иии-ха-ха-ха!
Прррр! Иииии-ха!